

Licurici și Lumina Curajului

De la Stancu Print

Licurici era un licurici mic și timid. În fiecare seară, când ceilalți licurici își aprindeau luminile, el se ascundea sub o frunză mare. Îi era teamă că lumina lui era prea puternică și prea neîndemânică.

El privea cu invidie cum fluturii de noapte zburau grațios, cum greierii cântau melodii dulci și cum bufnița cea bătrână, Sofia, veghea pădurea cu ochii ei mari și înțelepți. Fiecare avea un talent, dar el simțea că al lui era o povară.

Într-o seară, Sofia, bufnița cea
înțeleaptă, l-a văzut pe Licurici ascuns.
Ea a zburat încet și s-a așezat pe o
creangă, chiar deasupra lui.

"De ce te ascunzi, micuțule?" a întrebat Sofia cu o voce blândă. Licurici a scos capul de sub frunză și a șoptit: "Mi-e frică de lumina mea. E prea puternică și nu știu ce să fac cu ea."

Sofia a zâmbit. "Lumina ta nu este o povară, Licurici. Este un dar. Fiecare dar are un scop. Poate că nu l-ai descoperit încă."

"Pădurea are multe cărări întunecate," a continuat Sofia. "Uneori, unii prieteni se rătăcesc. O lumină mică poate face o diferență mare."

Inima lui Licurici a început să bată mai repede. Să ajute pe cineva? Să-și folosească lumina pentru un scop bun? A scos capul de tot de sub frunză și a zburat încet, urmând indicațiile Sofiei.

Nu a zburat mult când a văzut un șoricel mic și speriat, care plângea. "M-am rătăcit!" a șoptit șoricelul. Licurici a zburat încet în fața lui, luminându-i calea.

Cu ajutorul luminii lui Licurici,
șoricelul a găsit drumul spre casă. "Îți
mulțumesc, Licurici! Ești un erou!" a
spus șoricelul. Licurici a simțit o căldură
plăcută în inima lui.

De atunci, Licurici nu s-a mai ascuns. În fiecare seară, lumina lui strălucea puternic și frumos, nu pentru că era cea mai strălucitoare, ci pentru că era lumina lui, unică și plină de curaj.